

σμοῦ ὑπὸ τὴν διηνεκῆ καὶ χρονίαν τοῦ οἴνο-
πνεύματος ἐπιρροήν. Τὸ αἷμα τοῦ ἀλκοολικοῦ
εἶναι ὑδαρὲς καὶ ἔχει ἐλαχίστας στερεὰς συστα-
τικὰς οὐσίας, ἕνεκα τῆς ἐλλιποῦς ἐκδοχῆς ὀξυ-
γόνου καὶ ἐλλιποῦς ἀποχωρίσεως τοῦ ἀνθρα-
κικοῦ ὀξέος ὡς ἐπιφέρει τὸ οἴνοπνευμα τὸ αἷμα
καθίσταται ἀμαυρὸν καὶ περιέχει μεγάλην πο-
σότητα λίπους τὸ ὁποῖον συσσωρεύεται εἰς διά-
φορα μέρη τοῦ σώματος καὶ προκαλεῖ παραλ-
λαγὰς διαφόρους. Ὁμοίως καὶ τὰ πεπτικά ὄρ-
γανα ἐξασθενοῦν καὶ παρουσιάζονται κατάρ-
ροι καὶ ἔλκη εἰς τὸν στόμαχον. Τὰ ἔλκη τοῦ
στομάχου ἄτινα προκαλοῦν ἐπικιδύνους αἰμορ-
ραγίας σπουδαιότατον αἷτιον ἔχουν τὴν πολυ-
ποσίαν. Ἀποτελέσματα τοῦ τοιούτου στομα-
χικοῦ κατάρρου εἶναι ἡ ἀνάπτυξις ὀξέων, ὁ ἐ-
ρεθισμὸς πρὸς ἔμετον καὶ ἡ ἔλλειψις ὀρεξέως
ἣτις ἀναγκάζει μάρτην τὸν πότην ν' ἀναζητῆ
ὀρεκτικά! Εἰς τὸ ὕστατον δὲ τῆς πολυποσίας
στάδιον ἡ λιπώδης οὐσία ἐξαφανίζεται καὶ τέ-
λος ἔρχεται ὁ μαρasmus καὶ ὁ θάνατος. Ἀλ-
λοιώσεις τοῦ ἥπατος, παθήσεις τῶν νεφρῶν,
ὑπερλίπωση τῆς καρδίας καὶ ἐξασθένεισι τῶν
ἀρτηριῶν εἶναι συχνὰ ἐπακόλουθα τῆς πολυ-
ποσίας καὶ τέλος ἐπιφέρει καὶ τὴν πνευμονι-
κὴν φθίσιν. Κατ' ἐξοχὴν ὅμως βαρῶς πάσχει
τὸ νευρικὸν τοῦ οἴνοφλυγος σύστημα. Εἰς τὸν
ἐγκέφαλον συσσωρεύεται μεγάλη ποσότης αἵ-
ματος, τὸ ὁποῖον προκαλεῖ κεφαλαγίαν, βόμ-
βον τῶν ὠτων, θάμβος τῶν ὀφθαλμῶν, ψευ-
δαισθήσεις, μυρμηγκίασιν τῶν ἄκρων, καὶ τέ-
λος παράλυσιν. Ἐπίσης οἱ οἴνοφλυγες παθαί-
νουν ἀποπληξίαν ἐξ αἰμορραγίας τοῦ ἐγκεφά-
λου. Ἐπίσης προκαλεῖ καὶ τὴν ἐπιληψίαν πολ-
λάκις, τὸ ὁποῖον εἶναι ἡ τρομερὰ μάλιστα τῆς
σημερινῆς νευρασθενοῦς ἀνθρωπότητος. Ἐπί-
σης οἱ ὀφθαλμολόγοι ἀνεῦρον νέαν πάθησιν
τῶν ὀφθαλμῶν ἣν ἀποκαλοῦν **ἀλκοολικὴν** ἀμ-
βλυωπίαν, ὡς ἔχουσιν αἰτίαν τὴν πολυποσίαν.

Ἴδου λοιπὸν πῶς ἐφαρμόζεται τὸ Γραφικὸν
ὅτι ὁ ποιῶν τὴν ἁμαρτίαν, δοῦλος ἐστὶ τῆς ἁ-
μαρτίας καὶ ὅτι τὰ ὀψώνια τῆς ἁμαρτίας θά-
νατος. Ἐπὶ τοῦ ἀλκοολισμοῦ ἰσχύει τὸ πολλα-
πλῶς λεγόμενον **ἁμαρτία γονέων** παιδεύουσι
τέκνα· δηλ. ἡ κληρονομικότης! Αἱ φυλακαί, τὰ
φρονιμεῖα, τὰ κάτεργα, τὰ εὐαγῆ τῶν ἐπιλη-
πτικῶν καὶ ἠλιθίων ἰδρύματα ἀποδεικνύουν ἡ-
λίου φαινότερον τοῦτο καὶ τὸ πόσον τρομερὰ
ἐκδηλώνονται τὰ ἀποτελέσματα τῆς πολυπο-
σίας τῶν γονέων ἐπὶ τὰ τέκνα. (ἀκολουθεῖ).

ΣΤΗΛΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ ΘΕΟΣ ΚΑΙ ΔΙΑΒΟΛΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

«Ὁλοι, εἶπεν, οἱ κριοὶ εἶνε καλοὶ, ἀλλ' ἐκεῖνος, ὁ
ὄποιος ἔχει τὰ κέρατα κυκλοειδῆ, δὲν ἔχει ἐκτιμη-
σὸν τὸν διατηρῶ ὡς τὴν κέρην τῶν ὀφθαλμῶν μου».

Οἱ κριοὶ καὶ αἱ προβατῖναι ἔφευγον ἀπὸ τοὺς ἐπι-
σκέπτας, οἱ ὄποιοι ὡς ἐκ τούτου δὲν ἠδύναντο νὰ πε-
ριεργασθῶσι τὸ ἔχον ἀξίαν ζῶον. Καθ' ἣν στιγμὴν ἐ-
πρόκειτο νὰ σταματήσῃ ὁ κριὸς ἐκεῖνος, ὁ ἐργατῆς
τοῦ σατανᾶ ἀπροόπτως ἐκφοβίσει ἔλθον τὸ ποίμνιον.
Ἐντεθθεν ἐπηκολούθησε σύγχυσις μεγάλη καὶ δὲν ἠ-
δυνήθησαν ἐξ αἰτίας αὐτοῦ τοῦ συμβάντος νὰ ἴδωσιν
ὅπως πρέπει τὸ πολύτιμον ζῶον. Ὁ κύριος ὅμως ἀν-
τετάχθη εἰς τὸν πειρασμὸν τοῦτον, εἰπὼν, «Ἀλλῆδ, ἀ-
γαπητέ μοι φίλε, λάβε τὸν κόπον τοῦ νὰ συλλάβῃς
μετὰ πραότητος τὸν πρόκριτόν μου κριὸν ἀπὸ τὰ κυ-
κλοειδῆ του κέρατα, καὶ νὰ τὸν κρατῆς.»

Μόλις αὐτὸς ἐπρόφερε τοὺς λόγους τούτους, ὁ Ἄ-
λλῆδ, ὀρμήσας ὡς λέων ἐν τῇ μέσῳ τοῦ ποίμνιου, συ-
νέλαβε τὸν ἀξιόλογον κριὸν ἐκ τῶν ὧτων. Ἀρπάσας
ἔπειτα αὐτὸν μετὰ τὴν μίαν του χεῖρα τὸ δέρμα καὶ με-
τὰ τὴν ἄλλην του τὸν δεξιὸν πόδα, τὸν ἀνύψωσε δι' αὐ-
τοῦ τοῦ τρόπου, καὶ, ὑπὸ τὰ ὄμματα τοῦ κυρίου του,
τῇ ἐστέρησε σκαιῶς τὸν ἕνα πόδα, ὅστις ἔτριξεν ἕ-
νεκα τούτου ὁ Ἄλλῆδ τῇ εἰγε σπάσει τὸν πόδα ἀνω-
θεν τοῦ γόνατος. Ὁ κριὸς ἤρχισε νὰ βελάξῃ, καὶ ἔ-
πεσεν ἐπὶ τῶν ἐμπροσθίων κνημῶν. Ὁ Ἄλλῆδ τῇ ἐ-
κράτει τὸν δεξιὸν πόδα, ἐνῶ ὁ ἀριστερὸς ἐκρέματο
αἰωρούμενος ὡς λωρίδα μάλιστα.

Οἱ ἐπισκέπται, οἱ ὑπηρέται, οἱ πάντες ἐξέβαλον ἐν
«Ἄχ». Ὁ δὲ διάβολος, βλέπων πῶς ὁ Ἄλλῆδ ὠδήγη-
σε τὴν ὑπόθεσιν, ἔχαιρεν ἐκ τούτου. Ὁ κύριος ἐσκο-
τείνισεν ὡς ἡ νύξ· συνέλαβε διὰ τῶν χειρῶν τὴν κε-
φαλὴν του, καὶ δὲν ἐπρόφερε λέξιν. Οἱ ἐπισκέπται
καὶ οἱ ὑπηρέται ἐσιώπων.

Ἐπεριμένετο ἐκεῖνος, τὸ ὁποῖον θὰ συνέβαιναν.

Ὁ κύριος ἐξηκολούθει νὰ σιωπᾷ. Ἐπειτα τινα-
χθεὶς, ὡς νὰ ἤθελε νὰ ἐλευθερωθῆ ἀπὸ κάποιον δε-
σμὸν, ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν, καὶ παρετήρησε τὸν
οὐρανόν.

Ἀλλὰ δὲν τὸν παρετήρησεν ἐπὶ πολὺ. Αἱ ρυτίδες
τοῦ προσώπου του ἐξηφανίσθησαν, ἐγέλασε, καὶ, ρί-
ψας τὸ βλέμμα του ἐπὶ τοῦ Ἄλλῆδ, τὸν παρετήρησε,
τῇ εἶπε μετὰ μειδιάματος:

Ὁ! Ἄλλῆδ! Ἄλλῆδ! ὁ κύριός σου σὲ ἐδίδαξε νὰ με
κάμῃς νὰ ὀργισθῶ. Ἄλλ' ὁ ἰδικός μου κύριος εἶνε
πλέον ἰσχυρότερος τοῦ ἰδικοῦ σου, καὶ σὺ δὲν κα-
τάρθωσες νὰ με παροργίσῃς· ἐγὼ ἐν τούτοις θὰ σοὶ
παραδώσω ὀργισμένον τὸν κύριόν σου. Ἐφοβήθης δι-
ἐγὼ θὰ σὲ τιμωρήσω, καὶ ἤθελες νὰ εἶσαι ἐλευθερὸς,
Ἄλλῆδ. Μάθε λοιπὸν, ὅτι δὲν θὰ τιμωρηθῆς, καὶ, ἐ-
πειδὴ ἤθελες νὰ εἶσαι ἐλεύθερος, ἐγὼ σοὶ δίδω τὴν
ποθητὴν ταύτην ἐλευθερίαν, ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν ἀν-
θρώπων, τοὺς ὁποίους φιλοξενῶ. Πήγαινε ὅπου θέλεις,
καὶ λάβε καὶ τὰ φορέματα τῆς ἑορτῆς.

Καὶ ὁ ἀγαθὸς κύριος εἰσήλθεν εἰς τὴν οἰκίαν μετὰ
τῶν ξένων του, ἐνῶ ὁ διάβολος, τρίξων τοὺς δόντας